

Obec Veselá byla v minulosti samostatnou katastrální a politickou obcí na bývalém panství klečůvském. Název místní části „Pode dvorem“ patrně vychází ze skutečnosti, že v tomto místě býval panský dvůr. Když už zmiňují názvy, říká se, že se naše obec dříve jmenovala „Sviňoryja“. V souvislosti s názvem obce se také vypráví, a zmiňoval se o tom i můj otec, že obcí s tímto nepřilíš lichotivým jménem projížděl mocný pán v době, kdy vládlo v obci velké veselí. Tato veselost se mu tak zalíbila, že na přání všech tehdejších obyvatel - a také proto, aby bylo v obci vždy veselo - přejmenoval vesnici na Veselou. Vzhledem k historickým změnám politickým i jazykovým, popř. pravopisným, nacházíme v archiváliích různé tvary názvu obce: Wessela – 1407 až 1718, Wessella – 1829, Wesela - Vesela – 1846, Wesela – 1871, Veselá – 1881 až dosud. Věřme, že místní obyvatelé - Veselané - byli opravdu veselí. V každém případě to však byli také lidé skromní, o čemž svědčí kroj, který hodně vypovídá o nelehkých podmínkách života v této oblasti. Je pochopitelné, že si na něm všichni opravdu zakládali.

Kroj slovácký - veselský

Chlapi - nosili v neděli úzké nohavice barvy blankytné, vyšíváné temně modrými šňurami (legínami), zadrnuté na řemen, který byl dvakrát opásán a svěšený obloukem do půli kyčle. Kordula byla višňové nebo zelené barvy. Obutím byly čizmy vysoké po koleno, holeně dolů nabírané, zpředu šly do špice, pod opatkem okuté a z vrchu visel trapez do půl holeně barvy modré. Vrchním šatem byla „župica“ z modrého sukna dlouhá po kolena. V bocích klíny na fald, na rukávech červené výložky na způsob srdce. Na pravé straně hustá řada drobných olověných knoflíků – „bombíků“. Hlavu pokrývala buď „vydrovica“ nebo klobouk prostřední velikosti, tuhý, nepromokavý, který byl ozdoben červenobílými housenkami, později širokou tkaničkou z černého aksamitu se dvěma žlutými pruhy uprostřed, tak řečeným šmukem.

Ve všední den nosili chlapi široké plátěné gatě přes boty, kordulu modrou a halenu z bílé huně, téhož střihu jako župica, výložky červené nebo zelené a velké mosazné knoflíky. Boty byly hovězí. Na zimu měli chlapi dubský kožuch. Košula byla na neděli tenká, zvaná komrťuška, na všední den hrubá konopná. U rukou se zavazovala a pod krkem byl obojek sepjatý dvěma špendlíky. Župica se oblékala jen do kostela. Jinak chodili k muzice v zimě a jinak v létě. Přední ozdobou každého chlapa byl kožený pás tří dlaní široký. V pase měl chlap uschovány všechny své potřeby - jako například fajku, tabák, křesivo a peníze.

Ženské - částí ženského kroje byly rubáč, rukávce, letnice, kordula a fěrtoch (zástěra). Rubáč byl spodní částí košile z hrubého plátna konopného, na něm bylo přišito oplečko pod paže sahající, uprostřed prostrížené. Rukávce byly na neděli tenké, ale na všední den konopné. Letnice byly bílé sukne z tenkého plátna s oplečkem (životem), na němž byly náramky vyšity žlutým hedvábem. Na všední den se opásala zástěra modrá, na neděli fěrtoch jemnější. Boty (střívě) měly vysoké špalíky dřevěné, koží obšité a plechem pobité, punčochy byly modré, nabírané.

Vlasy svobodných ženských byly na hladko učesány, vpředu rovným púčcem rozděleny, vzadu v dlouhý lelík spleteny, k němuž byly na konci připleteny na mašlu dlouhé pentle.

Vdané a „závitky“ měly vlasy ve šňurku spleteny a okolo hlavy otočeny, čemuž se říkalo obalena. Šátek na neděli byl červený, zvaný „videňský“, na všední den modrý. Svobodné jej vázaly pod bradu a vdané se závitkami do týla „na babku“.

Při deštivém nebo sychravém počasí oblékla si ženská ještě marýnky, to byl bílý flanelový živůtek s rukávy, nebo soukenný kabátek, a oděla se bílou plachetkou nebo vlnákem. Na zimu měly také ženské dubský kožuch.

